

EVROPSKO SKUPNO TRŽIŠČE

Še vedno obstajajo razni pogledi, čeprav se pričakuje, da bo do podpisa sporazuma prišlo kmalu

Vse kaže, da se bo zamisel o skupnem evropskem tržišču kmalu dosegla. Čeprav še vedno niso odstranjeni vsa sporna mesta in jih niso mogli premestiti tudi zunanji ministri šestih držav, ki so v zadnjih dneh zasedali v Bruslju.

Skupni evropski trg je po mnenju velike večine gospodarstvenikov edini izhod, ki ga ima Evropa zato, da se reši iz podrejenega položaja in izkoristi vse svoje možnosti. Ustanovitve skupnega evropskega trga bi namreč pomenila ustanovitve velikega gospodarsko-trgovinskega prostora, po katerem bi se svobodno kretalo blago, kapital in delovna sila.

Razumljivo pa je, da ni mogoče doseči takega enotnega trga takoj, brez temeljite priprave, kar bi prehitro odstranitev vseh carinskih pregrad povzročila resne težave v gospodarstvu vseh šestih zainteresiranih evropskih držav. Zaradi tega se predvideva daljše prehodno razdobje, ki bo trajalo 12 let. Med tem časom bo vsaka država postopoma zniževala svoje uvozne carinske postavke za blago, katerega uvažajo iz držav, ki so stopile k evropskemu trgu. Istočasno pa bodo prav tako postopoma prišle veljavne skupne carinske postavke za vse ostale države po svetu.

Posebna določila pa bodo

veljala za kmetijstvo, ki predstavlja sporni kamen celotnega vprašanja. Razlike v kmetijski proizvodnji so namreč med različnimi evropskimi državami zelo velike, zaradi česar tudi obstajajo velike razlike v cenah, potrebnih itd. Poleg tega pa bi kaj malo pomagalo ukiniti sistem carin za kmetijske pridelke, ker so vse države s celoto vrsto različnih ukrepov in sistemov zaščitile svojo kmetijsko gospodarstvo pred drugimi, odnosno finančirajo svoj izvoz kmetijskih pridelkov. Po vsej Evropi kar milijoni raznih monopolskih sistemov za nakup pridelkov, sezonskih prepovedi uvoza, izvoznih premij in podobnih ukrepov, ki so postali že nekaj sestavnih del agrarnega gospodarstva.

Izhod iz tega položaja ni torej samo v odstranitvi carin temveč v uveljavitvi resnične enotne agrarne politike, ki naj s pomočjo vrste ukrepov omogoči razvoj kmetijske proizvodnje v skladu s specifičnimi lastnostmi vsake države.

V tem okviru je za čim prejšnji podpis zaključnega dokumenta — katerega bodo podpisali v Rimu — najbolj zainteresirana Italija, saj bi ji skupni evropski trg omogočil lažjo prodajo njenega južnega sadja, vin itd. v Nemčiji, Holandski in Beneluksu. Seveda pa se s tem italijanski interesi ne končajo, saj vidi Italija v skupnem trgu pravzaprav edino možnost, da se reši tradicionalne dvomilijonske armade brezposelnih, ki bi lahko dobili zaposlitev v Nemčiji, kjer se že čuti pomanjkanje delovne sile.

Povrh vsega pa se računa tudi na pritok kapitala iz bolj razvitih držav, kar naj bi ponovno povečalo zaposlenost. Zal pa ne obstajajo samo zgoraj opisane svetle strani, saj je znano, da je obstoj številnih industrijskih podjetij odvisen od državne zaščite pred invazijo tujega, predvsem nemškega industrijskega blaga.

Ta pojav je zlasti močan v Franciji, kjer industrija že v vsem povojnem razdobju ni naredila nobenega koraka naprej in kjer postaja deficit trgovinske bilance naravnost katastrofalen. Lani je ta deficit tako dosegel 413 milijard frankov, medtem ko je leta 1955 znašal le 82 milijard frankov. Vprašanje valutnih rezerv postaja zaradi tega tako

perce, da se prav lahko zgodi, da bo Francija istočasno s podpisom sporazuma o skupnem evropskem trgu, ki trgovino, uveljavila administrativne zapreke za stratično omejitve uvoza.

Razumljivo je, da iz popolnoma istih razlogov, predstavlja evropski trg za Nemce odlično možnost, da uveljavijo svojo industrijo tudi na področjih, ki so jim bila do sedaj zaprta. Velika proizvodnja, moderne naprave, in nizki proizvodni stroški omogočajo nemški industriji ugodno konkurenčno bitko z izdelki drugih držav.

Poleg tega pa predstavlja evropski trg za Nemčijo tudi važen političen korak, ki je se zlasti pomemben za Adenauerjevo demokratično vladno. Ni treba namreč pozabiti, da gre za združevanje, pri katerem so tri najpomembnejše države z vladi, v katerih imajo glavno besedo demokrati.



Sodobna motorizacija silil posladnje kotičke k počitku

MORALNA SLIKA FRANCOSKIH OBLASTI V SEVERNI AFRIKI

Zaradi «obnašanja, ki moti javni red» so v Alžiru številna taborišča polna

V francoski Severni Afriki poznajo tri vrste taborišč: eno za Evropejce in dve za domačine - Najhujša so tista, ki so pod vojaško upravo

Koncentracijska taborišča so eden izmed najbolj žalostnih spominov iz druge svetovne vojne. Francija pa se kot demokracija dežela ponosa s tem, da po predpisih pozitivnega zakonika v Franciji ne more biti neka oseba pridržana od policijskih oblasti na 24 ur. Toda Francija je razdeljena na dve cesarstvi, na evropsko in alžirsko cesarstvo, kjer vladajo povsem drugačni zakoni. Francoz v metropoli, ki pride v roke policiji, je že po 24 urah prost, čim policija ne najde dovolj dokaznega materiala,

da bi ga lahko izročila preiskovalnemu sodniku. V Alžiru pa je obredno stanje in je naveden sum je dovolj močan razlog za interniranje nekoga. Mehanizem, ki ga francoske oblasti uporabljajo proti osumljenecem, je zelo enostaven: Francozi ali Alžirca, ki ga aretirajo v metropoli, ga pošljejo enostavno v Alžir. Zaradi pomanjkanja dokazov tega Alžirca ali Francoza po 24 urah preiskovalni sodnik izpusti na svobodo, toda na samih vratih ga že čaka alžirska policija, kajti na alžirskem ozemlju vladajo drugi zakoni. In moč se tako napoti v taborišče, in to kljub določbam pozitivnega zakonika, ki govori o 24 urah.

Koliko taborišč je v Alžiru? Na to vprašanje se ne da točno odgovoriti. Pariski časopis «France Observateur» prinaša članek, v katerem daje splošno sliko najbolj znanih taborišč v Alžiru.

Ta taborišča, pravi omenjeni časopis, uradno sramežljivo imenujejo ezbirne centres.

Ne bo odveč, da najprej ugotovimo, v kakšnih pogojih se izkazujejo sklepi o pošiljanju ljudi v taborišča, kar ni potrebno, da bi se sploh pojavila generalna konfederacija dela. Med njimi je tudi nekaj liberalcev in naprednih ljudi ter nekaterih komunistov, ki so svojo dejavnost že zdavnaj pustili. Poleg tega je v tem taborišču tudi več voditeljev alžirske generalne unije dela. To taborišče je sicer staro, vendar je svoje novo obliko dobilo šele jeseni lani. Večino internirancev je — kot smo že rekli — Evropejci. To je tudi vzrok, da so življenjski pogoji v tem taborišču bolj kot v ostalih taboriščih.

Taborišča niso vsa enaka. Vsako taborišče ima svojo fiziognomijo, vendar imajo vsa približno iste značilnosti. Težko je ugotoviti točno število taborišč, vendar je gotovo, da je teh zelo mnogo. Taborišča bi lahko opredelili v tri kategorije: taborišče v Lodiju, je bilo ustanovljeno leta 1956 in je določeno izključno za Evropejce. Nadalje so še taborišča, ki jih vodi civilne oblasti in ki so določena samo za muslimane. Tako je na pr. taborišče v St. Leeu. V tem taborišču je bilo pred časom tudi precej Evropejcev iz področja Orana. Sem so Evropejci prišli v času lanišnih septembrskih in novembrskih velikih aretacij. V to vrsto spadajo še taborišča v Afiru, Beadam, in druga. V tretjo vrsto taborišč spadajo številna taborišča, ki so pod vojaško upravo in v katerih je po navadi od 300 do 400 internirancev — muslimanov. Slednja taborišča so najmanj znana, edino, kar se o njih ve, je to, da se v njih postopek skrajno nečloveški.

V taborišču v Lodiju je 120 internirancev. To so povsem komunisti ali pa člani generalne konfederacije dela. Med njimi je tudi nekaj liberalcev in naprednih ljudi ter nekaterih komunistov, ki so svojo dejavnost že zdavnaj pustili. Poleg tega je v tem taborišču tudi več voditeljev alžirske generalne unije dela. To taborišče je sicer staro, vendar je svoje novo obliko dobilo šele jeseni lani. Večino internirancev je — kot smo že rekli — Evropejci. To je tudi vzrok, da so življenjski pogoji v tem taborišču bolj kot v ostalih taboriščih.

centru za splošne obsojence. Poleg tega centra pa je še nekaj lesenih barak. Vse taborišče ima na razpolago komaj osem stranišč in umivalnico za deset oseb. Delo ni obvezno, kuhinjo pa so si organizirali sami interniranci z lastnimi sredstvi.

Taborišče St. Lee je 40 km od Orana. Nameščeno je v stari koloniji. Med interniranci je 30 tuberkuloznih bolnikov in eden, ki bolega za rakom. Med njimi je več drugih bolnikov, so tudi duševni bolniki. Za vse taborišče je na razpolago en zdravnik.

Na 70 km od Sidi Bel Abesa je taborišče Beadeu. Tu je 700 internirancev, ki žive v barakah. Taborišče nima zdravnikov.

Takih taborišč je še več, vendar se bomo sedaj omejili na tretjo vrsto taborišč, to so pravi na taborišča, ki so za muslimane, ki pa jih vodijo vojaške oblasti. Tem taboriščem so nadeli ime kerna taborišča. Ni znano, koliko jih je, gotovo je pa, da so raztresena po vsem alžirskem ozemlju. Življenjski pogoji v njih so skrajno težki. V Oransvilleu je na pr. 129 internirancev kar pod vednim nehom. Med temi je 50 starčev. Spijo na slam, nimajo

stranišča, prav tako ne umivalnice, hrana pa je skrajno nezadostna: 700 g kruha na osem oseb. Poleg tega so interniranci primorani težko delati pri gradnji cest. Zdravniki prihaja sem samo vsakih 15 do 20 dni in je tedaj bolnika ne spozna za bolnega. Pri kosilu in večerji interniranci ne smejo uporabljati niti noža niti vilic niti žlice. Med 19. uro zvečer in 6. zjutraj je prepovedano vsako premikanje. Edina luč v taborišču so sveče, ki si jih interniranci sami nabavljajo.

Za neko drugo podobno taborišče s 180 interniranci so našli mesto v kletih mornariških skladišč za municijo. Vsak dan izpuščajo internirance le za deset minut na zrak, ves ostali čas pa morajo ostati v kletih v popolni temi. V kraju Warner 17 od Oransvillea nad polovico internirancev spi kar pod verdnim nebom, delo pa je obvezno.

Poleg tega, da so osnovni življenjski pogoji skrajno slabi, se je v teh taboriščih udomačilo pretepanje internirancev. Vse pakete in pošto cenzurira uprava taborišč. Prepovedano je tudi branje vedne časopisov.

Takšna je moralna slika režima v Alžiru.

Kot večina nemških generalov in političnih delavcev je Speidel v naslednjih petih letih preživel v intemnem družinskem življenju. Dokončno razdelitev Nemčije, ustvaritev dveh nemških držav in začetek hladne vojne med Vzhodom in Zahodom so mu omogočili, da se je ponovno vključil v javno in politično življenje. Od leta 1951 do 1954 je bil Speidel zapadonemški predstavnik na konferencah, katerih cilj je bil ustvaritev evropske obrambne skupnosti. Ko je bil tako tretjič v Parizu, si je pridobil zaupanje ameriških, britanskih in francoskih vojaških strategov. Nepravilna smrt evropske obrambne skupnosti ga je ponovno privedla nazaj v Bonn, kjer ga je predsednik republike Heuss, na predlog zveznega

Zapadni zavezanci Nemčije se zavedajo, da je bil Speidel Hitlerjev general, vendar mu pripisujejo kot olajševalno okolnost dejstvo, da je bil tik pred koncem vojne aretiran. Francozi, ki imajo najmanj razloga, da bi se nad to izbiro veselili, se tolažijo s tem, da je Speidel vendarle podrejen francoskemu generalu. Na kratko, če bi ne bilo negativnih reakcij posameznih britanskih in francoskih časopisov in če bi se ne bila vzhodnonemška propaganda vključila v zbor konih, ki ne pozabljajo bi v Zapadni Nemčiji sploh ne bilo prišlo do nekega «Speidelovega primera». Nasprotno, vlada ga je imenovala, opozicija ga je podprla, javnost pa pozdravila. Zapadonemški tisk pa je brez najmanjše rezerve proglasil za najboljšega diplomata in poznavalca francoskih razmer. Medtem ko je ugledni «Frankfurter Allgemeine Zeitung» šel tako daleč, da je v svojem slovovesju postavil Speidla v vrsto največjih nemških intelektualnih generalov takoj za Schormhorstom, Moltkejem in Ludwigmom Beckom. To, da je redko kateri novinar pobeskal tudi v Speidelovo dejavnost v času druge svetovne vojne, je dokaj razumljivo in tega jim baje niti ne pripisujejo v zlo. Toda to le na Zapadu.

L. D.

PRED KOMISIJO AMERIŠKEGA SENATA

Hlače gospe Wynn Ross

Preiskovalna komisija ameriškega senata bo morala zaslišati neko žensko, Claire Wynn Ross. Kljub temu, da je ženska, gre pri tej zadevi le za njene hlače. Morala bi povsem točno dejati, da gre za enjene hlače, ker sporne hlače niso več njene, ampak pripadajo ameriški vojski. Gospa Claire Wynn Ross se je namreč petala z oskrbovanjem ameriške vojske s hlačami, ker razpolaga s tovrstno tovarno.

Ali so bile te hlače slabe kakovosti, ali so morda bile predrage? Ne, ni stvar v tem. Nerodnost je razmeroma preprosta: kar na lepem se je namreč ugotovilo, da je gospa Claire Wynn Ross zakonita žena M. Wynna Rossa, ki ni nič manj in nič več kot tajnik v ministrstvu vojske!

Ameriški senat mora torej ugotoviti, ali je ta gospa dobila naročilo za dobavo hlač zaradi tega, ker je bilo njeno blago dobro in poceni, ali zato, ker je njeno dobavo priporocil in favoriziral njen mož. V vsakem primeru je nerodno, da tajnik v ministrstvu vojske zasluži pri vsaki paru hlač, ki jih nosi ameriška vojska. Pri vsej zadevi se tudi nič ne spremeni, če je naročilo povsem normalno in korektno.

Krupp danes

Alfred Krupp — znani nemški kralj jekla — stoji danes mnogo bolje, kakor si je leta 1945 mogel zamisljati celo v sanjah. Njegovo ime je najtesneje povezano s pruskim militarizmom, a prvo in drugo svetovno vojno. Središče njegovih tovarn jekla in orožja je Essen. Krupp je bil stebler Hitlerjevega režima. V njegovih tovarnah se je ustvarjal nacistični vojaški stroj, tudi s delom tisočev in tisočev sužnjev, ki jih je Hitler prignal na brezplačno delo iz vseh krajev Evrope. Po vojni so ga proglasili za vojnega zločinca, obsodili so ga in zaprli, njegov industrijski kompleks pa so zavezniški razbili, da bi preprečili nove nevarnosti.

Toda — Alfred Krupp se je kaj kmalu vrnil iz zapora, in njegov kompleks v Essenu je danes večji, kot je bil kdaj koli v svoji zgodovini. Nihče

od dolge dinastije Kruppov ni bil tako bogat, kot je sedanjih njihov potomec. Ali naj to dokažemo z bilancami? Naslednji intimni podatek nam pove dosti več: Alfred Krupp ima ženo, ki je Američanka, in ki ga je pred nedavnim zapustila. Vsem Krupp živi sedaj na svojem arčah v Nevadi. Zahtevala je ločitev in 5 milijonov dolarjev odškodnine! Če žena zahteva od moža, ki ga zapusti, tako ogromno vsoto (več kot tri milijarde liri), pomeni to, da ona smatra, da ji on more dati toliko, in da je to le majhen del onega, kar posejda. Pred nekaj dnevi je Vera Krupp izjavila novinarjem,

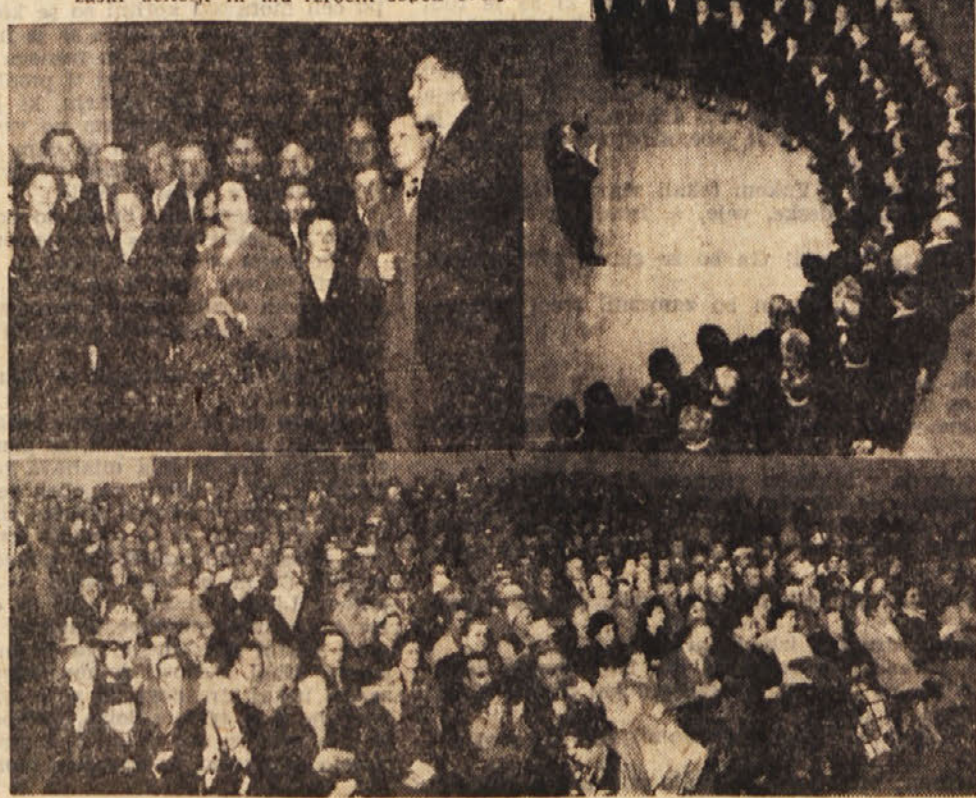
da zahteva ločitev in da je pripravljena celo odreči se ogromni vsoti, ker želi raje živeti na svojem arčah, kot v 300 salonih v Essenu! Tak »revče« je danes bilji vojni zločinec Alfred Krupp!

Posvetovalnica za zakonce

Na Dunaju so odprli mestno posvetovalnico za zakonce. Nekaj psihiatrov je dajal nasvete tistim, ki nameravajo stopiti v zakon, prav tako pa tudi zakonce, kadar zaidejo v težave zaradi naprotij in družinskih preprirov.

Zbor „E. Adamič“ v Trstu

Številni Tržičani so prihili v nedeljo popoldne k Sv. Ivanu in napolnili pretesno dvorano na stadionu «Prvi maj», da bi poslušali koncert pevskega zbora «E. Adamič» iz Ljubljane. Med številnimi drugimi so učiteljskemu zboru čestitali tudi trzaski učitelji in mu izročili šopek cvetja.



Glavni koncertatorska vas 80 kilometrov južno od Borja za Arghija. Osnovni so ga zato, da bi v njem nastanili na pol nomadska plemena iz področja gore Sila. Pomanjkanje vode in zemlje pa je naletel preprečil in 5. avgusta 1955 so vas spremenili v taborišče. V njem je 800 internirancev. Življenje je skrajno bedno. Pitne vode ni, stanovanja so nemogoča, vsak interniralec ima le po eno odedo, organizirane kuhinje sploh ni. Pozimi je skrajno hladno, poleti pa izredno vroče. Policijski predpisi so zelo enostavni: med 18. uro zvečer in 6. uro zjutraj je preključeno prepovedano. Straža strelja že po prvem pozivu. Čez dan pa imajo po dvakrat ali trikrat štetje, ki je povezano z dolgim čakanjem na soncu, pozimi pa na mrazu. Delo v taborišču ni obvezno.

120 km od Alžira je novo taborišče Beronaghia, ki je bilo osnovano marca 1955. V taborišču je mnogo starcev in otrok. Mnogo je turkuloznih. Hudo bolne spravijo v bolnico v Mustafi v Alžiru, vendar ostajajo tudi tu brez vsake nege. Taborišče je nameščeno v preiskovalnem



SLAVKO KAVSEK

Jubilej, ki je za mlado, slovensko trgovinsko mornarico nekaj več kakor samo spomin na prehojeno pot, več kot samo uspeh ali prijeten občutek uspešnosti — teh deset let ob morju je pomembnih za našo narodno fiziognomijo, to delo, ki ga ne smemo vrednotiti le krajevno, saj bo o njem morala spregovoriti vsa slovenska bodočnost. Zdena, ne bi znal ustreči, kdo je TISTI, kdo je v vrh jarmorov začel slovensko zastavo; vem, da sem hotel to tudi jaz, če prej pa za gotovo moj ded. — Morje! Nič kolikor se naučijo otroci in odrasli z njegovo predstavo, preden jim je ustreženo. In kaj je v tej svetlomodri ploskvi, ki ima

tako nedopovedljivo moč? Bodočnost in smrt, odgovarja preteklost. Nobenemu o svajalcu ni bilo namenjeno prvo, vsak se je moral zadovoljiti tu tudi z lastnim grobom.

Smehom in hkrati cinizno bi bilo naprtili nam to pridobitev naključje. Cemu bi igrali na usodo, ko smo že bili tu doma, mi se samo vračamo. Obej je velik, pričakovanje vrnitve naše hrbte, navdaja nas pogum.

«Skromni so bili pogodi pred desetimi leti, pripoveduje ravnatelj Slavko Kavsek. «Težko je bilo s prostori, skratka z vsem! Kar tako ustanova potrebuje... Sedaj nudi moralno oporo za obstoj te šole, predvsem Splošna plovba Piran in to je boljše tudi gmojne potrebe: zidava nove šole, internat, nakup šolske ladje itd. Mnogo je želja, vendar je potrebno z odgovornostjo zaostati zahtevam, ker vsestransko razumevanje se ni denar. Šolska starba je namreč že davno odslužila, učilnice in delavnice potrebujejo več prostora in sodobnejša inventarja.»

«Včeraj je bila huda za naš obstanek, rejevala nas je edino volja, ki se je tudi danes nismo naveličali. Nikdar poprej nisem bil tako v oblasti te besede kot v teh letih, zato mi je vse na tej šoli kakor doma. Predavatelji opravljajo svojo dolžnost v danih možnostih, a vsekar več, kolikor zahtevajo načrta.

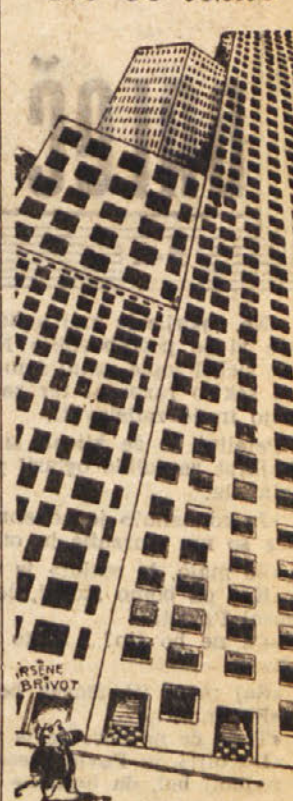
«Za četrto leto daje naša šola kadre za civilno mornarico; vzgojili smo klen rod mladih pomorcev, ki so že danes v našem zavodu. Nekaj absolventov celo nadaljuje študij na univerzi. Ne morem izraziti ganotja, ko mi pišejo iz najrazličnejših dežel, če le utegnemo, pa tudi obiščejo svoj stari kraj. Ob tej priložnosti jim nazdravim in jim želim blaginjo in mehkih valov...»

In kaj pravijo k tej obletnici absolventi, profesorji in drugi? Takole pišejo svoje mu ravnatelju Vrbote, Kavsek, Steblaj in Podgornik: «Včeraj se spominamo na Piran, na šolo in na Vas, ki ste nam ostali v lepem spominu. Hvaležni smo vam za vse znanje... Srečni smo, da si slovensko pomorstvo tako hitro utira pot napred. Imamo občutek, kakor da smo tudi mi dali nekaj za to stvar, saj je bila naša šola vedno prva, ki se je toliko za slovensko civilno mornarico.»

Profesorji: «Ni nam žal za našo uztrajnost, sprva je bila res podobna jedki trmi, a če pomislimo, da smo uspeli le na ta način...» Tehnični inšpektor Splošne plovbe Piran, Jože Rotter, pa je dejal: «Mladi rod slovenskih pomorcev nam je vsak dan bolj drag, zadovoljen sem, da lahko ob tej obletnici izrazim to misel, ki naj bo priznanje in spodbuda dijakom te šole.»

PAVLE ZIDAR

Ne bo težko



— Rekla mi je torej: «Stanujem v 1. aveniji, videli boste okence in na njem lonček s cvetjem...»

Goriško-beneški dnevnik

Zaključek pokrajinskega kongresa PSI v Ronkah

Demokracijske sile za pravično zakonitev slovenskega šolstva

Pozdrave slovenske manjšine je prinesel kongresu Karlo Černič iz Dobrodo

V nedeljo se je v Ronkah nadaljeval kongres italijanske socialistične stranke za goriško pokrajino. Na kongresu so prisostvovali predstavniki vseh pokrajinskih skupnosti. Med drugimi govorniki je spregovoril tudi Karlo Černič iz Dobrodo. V njegovem govoru je poudaril, da je pravičnost in enakost temelj vsake demokracije. Slovensko šolstvo mora biti pravično zakonito, kar pomeni, da morajo biti vsi otroci, ne glede na njihovo narodnost, enako obravnavani. Černič je tudi poudaril, da je potrebno izboljšati pogoje za delo učiteljev in zagotoviti potrebne materiale. Na kongresu so se tudi razpravljali o drugih pomembnih vprašanjih, ki zadevajo slovensko manjšino v Italiji.

V NEDELJO POPOLDNE V DOBRODOBU

Pevski koncert društva «Kras»

Prosodno društvo «Kras» z Dola in Poljan priredi v nedeljo 3. februarja 1957 ob 15.30 v dvorani prosvetnega društva v Dobrodo s sledečim sporedom:

Tržič je 1956. leta dosegel 26.167 prebivalcev

V Trziško občino se je na novo vselilo 202 osebi več, kakor pa se jih je odselilo - Največ rojstev je bilo marca meseca

Trziška občina izdala zanimive matične podatke, ki nam kažejo gibanje prebivalstva v Trziški občini. V Trziški občini je bilo leta 1956 26.167 prebivalcev. V Trziško občino se je na novo vselilo 202 osebi več, kakor pa se jih je odselilo. Največ rojstev je bilo marca meseca. V Trziški občini je bilo leta 1956 26.167 prebivalcev. V Trziško občino se je na novo vselilo 202 osebi več, kakor pa se jih je odselilo. Največ rojstev je bilo marca meseca.

Poudaril je važnost socialistične družbe, ki pa ne sme imeti protikomunistične osredine, ampak se mora usmeriti v dobrotu in na pravi način. V Trziški občini je bilo leta 1956 26.167 prebivalcev. V Trziško občino se je na novo vselilo 202 osebi več, kakor pa se jih je odselilo. Največ rojstev je bilo marca meseca.

Ko je govoril o vlogi PSI, je omenil razgovor, ki ga je imel z nekimi voditelji med svojim obiskom na Poljskem, med katerim je omenil, da PSI lahko postane most med Vzhodom in Zahodom, če bo politično zrela. Kritiziral je blokovsko politiko, ki povečuje oboroževalno tekmo na škodo standarda prebivalstva. T o oboroževalna tekma povzroča predvsem obubožanje delavskega razreda. Da se napetost med blokoma zmanjša, je potrebno ustanoviti med njima nevtralen pas.

Revsčina je v Italiji zelo razširjena in jo je zelo plašila razlika med bogatimi in revnimi. V Trziški občini je bilo leta 1956 26.167 prebivalcev. V Trziško občino se je na novo vselilo 202 osebi več, kakor pa se jih je odselilo. Največ rojstev je bilo marca meseca.

Revsčina je v Italiji zelo razširjena in jo je zelo plašila razlika med bogatimi in revnimi. V Trziški občini je bilo leta 1956 26.167 prebivalcev. V Trziško občino se je na novo vselilo 202 osebi več, kakor pa se jih je odselilo. Največ rojstev je bilo marca meseca.

Revsčina je v Italiji zelo razširjena in jo je zelo plašila razlika med bogatimi in revnimi. V Trziški občini je bilo leta 1956 26.167 prebivalcev. V Trziško občino se je na novo vselilo 202 osebi več, kakor pa se jih je odselilo. Največ rojstev je bilo marca meseca.

Športni dnevnik

Po 17 kolih zanimivih in napetih borb

Milan-zimski zmagovalec it. nogometnega prvenstva

Realen plasma Triestine na sredini lestvice

Verona zmagovalca v B ligi in Salernitana v C ligi

Prva polovica italijanskega nogometnega prvenstva je pri kraju. Milan, ki si je za prejšnjo sezono zaslužil naslov zimskega prvaka, je včeraj svojo prednost povečal še za eno točko tako, da jih je nabral 25 od 34 možnih. Njegovo angleško povprečje znaša — 1. Razen tega se lahko Milan pohvali tudi z največjim številom doseženih golov ter z največjimi dobitnimi igrami, medtem ko mu je rekord v izgubljenih odvetih Inter, ki je izgubil le 2 tekme proti trem, ki jih je izgubil Milan. Na svojem igrišču je Milan 7 tekem odločil v svojo korist, 1 je izgubil, 1 pa

igral neodločeno; na tujih igriščih je dobil 4 tekme. 2 je igral neodločeno in 2 izgubil. V zadnjem zimskem kolu je Milan premagal Lanerossi z rezultatom 4:2. Kot je bilo pričakovati, je bila enajstjorica iz Vicenze zelo horden nasprotnik. Na drugem mestu se je znašla Fiorentina, ki pa se ima za ta — se vedno častni — plasma, zahvaliti bolj svojim direktnim tekmečem kot pa sebi. V mislih imamo predvsem Napoli, katerega je tokrat na lastnem igrišču premagala Genoa. Z zmago, tudi minimalno, bi bil Napoli gotovo drugi, tako pa je zdrknil kar na 5. mesto za Interjem in Laziom. Na podoban način si je zmagal tudi Lazio, ki je zmagal tudi Inter, ki pa si je v zadnjem kolu privoščil vsaj to zadoščenje, da je sredi Genove dosegel neodločen rezultat (2:2) proti Sampdoriji, čeprav je moral nastopiti v dokaj ošibljeni postavi zaradi diskvalifikacij svojih igralcev. Poročajo celo, da je igral odločno in da je bil zelo blizu zmage.

V presenetljivem finišu se je med vodilno skupino vrnil Lazio, ki je začel prvenstvo dokaj slabo. V zadnjem kolu je premagal Palermo s 3:0. Za to zmago ima največji zaslug odlično razpoložena napadna trojka Muccinelli, Tozzi in Selmossion.

Z istim številom točk kot Lazio in Napoli je zaključila zimski del prvenstva tudi Sampdoria. Ne glede na to, da je v začetku kazalo, da bo usla vsem svojim nasprotnikom, je njen plasma še kar ugoden spreko obupnega upada forme napadnega sredstva tega dela. Mesta v zlati sredini so si po vrstnem redu razdelile naslednje enajstjorice: Juventus (18), Bologna, Triestina in Roma (po 17), Padova in Udinese (po 16) ter Atalanta in Genoa (po 15).

Po prikazani igri in formi so njih mesto bolj ali manj odgovarjajoča, manjka pa med njimi moštvo slavnega imena «Torino», ki je do konca tega dela prvenstva zdržnilo kar na zadnje mesto, kar smemo šteti za največje presenečenje. Spal, Lanerossi in Palermo tvorijo njegovo predtrazo na dnu lestvice.

Borba na dnu je bila v poslednjih kolenih malo manj kot dramatična in je tudi trenutni položaj zelo provizoričen. Se pred dvema kolia se je delo, da bosta ostala na repu Genoa in Spal oz. obratno, to da prav ti dve enajstjorici sta v zadnjem kolu poskrbeli za največji presenečenje, prva z zmago nad Napolijem, druga pa z zmago nad Padovo. Z njima sta se toliko povzpeli, da sta pustili za seboj splošno razočanje Lanerossi in Palermo. Seveda pa velja slej ko prej, da so razlike med posameznimi enajstjoritami tako tesne, da pride lahko v spomladanskem delu prvenstva se do velikih sprememb.

Se nekaj splošnih podatkov ob zaključku zimskega dela prvenstva: Kot najboljši realizator se je izkazal Da Costa z 11 goli, kateremu sledi Bassotto z 10 goli, nato pa Conti (Samp.), Montuori in Schiavini z 9.

Najmanj zmag sta dosegla Atalanta in Palermo (3), najmanj neodločenih izidov Spal (2) in Milan (3). Največ porazov sta doživela Spal in Torino, največ golov je dal Milan (34), najmanj Palermo (12), največ pa jih je prejela Udinese (33).

V B-ligi je postala jesenski prvak Verona, toda le z boljšo goliferenco. Isto število točk (23) je namreč dosegla tudi Catania, ki je v zadnjem kolu premagala Modeno. Za eno točko je proti vsem pričakovanjem zaostala Alessandria, katero je v zadnjem zimskem kolu na lastnem igrišču premagal Legnano, ki pa je kljub tej nepričakovani zmagi ostal še vedno zadnji z 11 točkami.

Tudi v C ligi imamo po zaključenem zimskem delu dva zmagovalca z istim številom točk, vendar je na prvem mestu Salernitana zaradi boljšega količnika v golih. Na zadnjem mestu je Molifetta z 10 točkami.

Edini gol za Triestino je dosegel Olivieri v 2. predkonec po solo akciji in s strelom, ki je prevaral Brambo. Za Atalanta sta bila uspešna Bassotto v 9' in 36' drugega polčasa.

COSTARICA, 28. — Costarica - Paragvaj 3:1.

Edini gol za Triestino je dosegel Olivieri v 2. predkonec po solo akciji in s strelom, ki je prevaral Brambo. Za Atalanta sta bila uspešna Bassotto v 9' in 36' drugega polčasa.

Vse je bilo zaman; brod je samo malo pomuzal s kinom.

Automobilizem v Argentini

Fangio zmagal v zadnji dirki

Zmaga avtomobilom Maserati nad Ferrar - Moss odstopil zaradi velike vročine

BUENOS AIRES, 28. — V zadnji avtomobilski dirki v Argentini, v kateri so morali dirkači prevoziti dvakrat po 30 krogov v skupni dolžini 285,414 km, je v končni skupni klasifikaciji zmagal Fangio z avtom. Maserati.

Startalo je 14 avtov vrste Ferrari in Maserati, toda na cilj jih je zaradi silne vročine prišlo le 8. Do šestega kroga je vodil Castellotti s Ferrarjem pred Fangiom, Collinsom in Mossom. Tudi po 10. krogu je bil Castellotti še vedno prvi, za njim pa so se zvrstili Moss, Collins in Fangio. Po desetem krogu je Castellotti začel zaostajati, v ospredju pa sta prišla Moss in Collins, ki sta se izmenjavala v vodstvu. Kmalu je Collins zaradi vročine začel zaostajati. Prehitelega je Moss, a le za malo časa, kajti tudi on se je ustavil ob strani proge. V vodstvo je tako prišel Fangio, kateremu vročina čisto ni toliko škodila kot ostalim. Vrstni red na cilju po prvih 80 krogih je bil naslednji:

1. Fangio (Maserati) 1:07'59" (povprečno 119.585 km); 2. Behra (Maserati) 1:11'24"6; 3. Castellotti (Ferrari) 1:11'39"2; 4. Hawthorn (Ferrari) 1:12'18"8; 5. Moss (Ferrari) 1:12'36"6; 6. Menditeguy (Maserati) 1:13" in 2"4; 7. Collins in Gregory (Ferrari) 1:13'24"9.

Pred začetkom druge vožnje je vročina nekoliko ponehala. Tudi sedaj je najprej vodil Castellotti, ki pa je zaostal že v tretjem krogu. Po 10. krogu je bil v vodstvu Hawthorn s precejšnjim naskokom pred Behro in Collinsom, za njima pa je vozil Fangio. Do cilja se je vrstni red toliko spremenil, da je prišel na cilj prvi Collins pred Behro in Fangiom, Hawthorn pa je padel na 4. mesto.

Vrstni red v drugi vožnji: 1. Collins (Ferrari) 1:11'20"6 (povprečno 118.756 km); 2. Behra (Maserati) 1:11'30"2; 3.

V hitrostni vožnji na 10 km

Baldiniju ni uspelo pri rušenju rekorda

Uspeh mu je preprečil padec in prehitri start v drugem poskusu

PARIZ, 28. — Olimpijski prvak Ercole Baldini ni uspel pri poskusu rušenja svetovnega rekorda v vožnji na 10 km, ki ga ima Italijan Messina s časom 12'51"5. Odstopil je pri 8.750 metrov, ko je imel okrog 250 metrov zaostanka za Messino.

Baldinija je pri tem poskusu spremljala smola. 300 m po startu mu je pošla zračnica, kar je povzročilo nevarne padce kolesarja, ki je dobil hud udarec na kolenu. Pol ure pozneje je startal znova, toda v prehitrem tempu, kar ga je pozneje skupno s posledicami padca izčrpal.

Baldini, ki se je včeraj vrnil v Milan, je izjavil, da bi brez padca verjetno izboljšal Messinov rekord. Bil je do kaj moralno potolačen in je izjavil, da bo sedaj počival do 24. februarja ter da zaradi tega tudi ne bo nastopil prihodnjo nedeljo v St. Etienneu.

Iz Bruslja pa poročajo, da bo Baldini ponovno skušal rušiti rekord marca v Bruslju.

Devitt rekorder na 100 m prosto

BRISBANE, 28. — Avstralec John Devitt, ki je nastopil tudi na olimpijadi, je postavil danes nov svetovni rekord v plavanju na 100 m prosto s časom 54"6. Prejšnji rekord s časom 54"8 je imel Dick Cleveland od leta 1954.

Kino na Oččinah

predvaja danes 29. t. m. z začetkom ob 18. uri

«Gangster iz Riaiga»

«Usmerjevalka se bo pretrgala!» je prestrašeno dejal kmet, ki je bil prej umolknil. Mesec je že zahajal. Sedel je na vrhu Goča in obrnil k Moravi obraz poln ledene ravnodušnosti. Vzdož reke, po polju, po celni moravski kotlini so se kop. le megie. «Česa naj se lotimo?» se je nekdo jezil. «Nekaj pametnega in resnega vendar. Ni tako hudo, kakor se vidi, da veš! Vuk, kaj ti predlagam?» se je s tišjim glasom Pavle obrnil k komandirju, ki je stal na bregu in mrmral. «Da po rokah splezam po vrvi do usmerjevalke in jo potegnem na breg.» je po daljšem molku predlagal Vuk. «Kaj boš lahko vzdržal? Vrv je mlahava, majala se bo, je trepetajoče vprašal Pavle. «Nekdo sem tako prišel do polovice Morave. Menda mi je ostalo še nekaj metra,» je odgovoril Vuk. Na bregu so dvignili Vuk in mu pomagali, da je z rokami zgrabil jekleno vrv, ki je vžula preko reke in se je po njej po škripcih vozila usmerjevalna žica, na katero je bil pritrjen brod. Ko je Vuk zgrabil z rokami za jekleno vrv, je zajecal in padel v sneg. «Kožo mi je odtrgalo z dlaní.» je zastokal. «Dajte mi rokavice.» Nekdo mu je dal usnjene rokavice, nato so ga znova dvignili: zibal se je s telesom, se pomikal po vrvi in pripremal z rokami. Vrv je bila mlahava ter se je zibala in škripala v krizih, ki so jo držali na obeh rečnih bregovih. Na brodu je nastala napeta tišina, ki je iz nje dihal strah in up. Na bregu so se strnili v gručo. Strideset ljudi je imelo isto misel: «Bo vzdržal?», vsi so vedeli, da je to poslednji poskus. Če ne bi uspel, tedaj — tedaj nihče ni vedel, kaj bo potem. Ljudje so se potajajli in drhteli, kakor bi pričakovali razglas smrtnih obsodb. Pavletu je od napetosti in razburjenosti zastal dih: dušilo ga je in je stezka je z velikim namorom dihal. Celjstvo so mu sklepale. Bilo mu je, kakor bi sanjal nekaj strašnega, in si je želel, da bi se tanje čimprej končale, a so trajale dolgo, neskončno dolgo. Vse okrog njega je bilo nerisneno; reka, ki zamrzuje, ljudje na brodu, ki se tresejo od strahu, in izproženi možak, ki visi na žici. (Nadaljevanje sledi).

DOBRICA ČOŠIĆ

daleč je sonce

54.

«Ne, tukaj je moj jopič, saj je tako in tako že star. Plaš boste vi še potrebovali!» Ne da bi se za hip premisljal, je kmet slekel jopič, ostal sam v ovmem kožušku brez rokavov, ga s sekro razparal ter začel s toporiščem nabijati cunje v luknjo in jo zadelavati.

Petelinu so že kilcali iz vasi v vas. V rečni zajedi se je nekajkrat zamolko oglašil pomirek. Košava se je čedale bolj zaletavala.

«Je končano?» je nenehno nestrno spraševal Pavle. Mokre hlače so mu zmznile in otrdele.

«Še malo, še malo!» je odgovarjal kmet.

«Kaj pa bomo storili, če zaradi ledu ne bo šlo?» je Sima vprašal Pavleta.

«Če ne bo šlo? Kako ne bo šlo! Šlo bo! Ne delaš preplaha!»

«Saj mora iti, človek božji, si mar nori!» je nekdo dodal.

«Eh, mori!»

«Toda če ne bo?» se je vmešal tretji.

«Dovolj!» je Pavle presekal govorjenje; izmed vseh se je on najbolj bal, da brod ne bo mogel preko reke.

Ko je kmet zamašil luknjo in dejal, naj vzamejo s seboj posodo za izmetavanje vode, če bo treba, so broda potisnili v reko. Vuk je odšel s prvim vodom in prepeljal tiste, ki niso bili nič v vodi. Pavle pa je z ostalimi počakal na naslednjo vožnjo.